PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI
ÎN ANUL DOMNULUI 2020

A ÎNALT PREA SFINȚITULUI
DR. ONUFRIE POP
ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA
Di Bergamo e dell' Europa
Codice Fiscale: 95215050162 / 19-02-2015
Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo-Malpensata, ITALIA.

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI DIN ANUL MINTUIRII 2020
A ÎNALT PREA SFINŢITULUI PĂRINTE
† DR. ONUFRIE POP
ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT

Nr. 283/ 15 Aprilie 2020

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul,

În ziua cea mai aleasă, Sfântă şi luminată, a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, când toată fiinţa şi toată făptura renaşte fizic, noi creştinii, renaştem duhovniceşte şi îmbrăcându-ne în veşmântul bucuriei, lăsând deoparte grija şi spaima prin care trece omenirea, să zicem unii către alţii, cu salutare Sfântă:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Ne-a învrednicit bunul Dumnezeu să trecem şi această primă parte a anului 2020, cu multe încercări pentru întreaga făptură omenească de pe toate continentele. Am ajuns în ziua Sfintei Învierii Lui Hristos, unii cu grea mâhnire din cauza pierderilor de vieţi omeneşti, iar alţii mulţumind Lui Dumnezeu că au scăpat cu viaţă. Acum, împreună, rămânem mai puţini pe acest bătrân Pământ; dar, lumea nu trece pentru prima dată printr-o astfel de situaţie dramatică.

Nimeni n-a rămas în această lume o veşnicie, fără să se ducă la viaţa cea de veci; nimeni nu a cunoscut lumea de la început şi până astăzi; iar dacă Dumnezeu a rânduit această cernere, este lesne de înţeles că trebuie să schimbăm ceva. Până acum vedeam tot felul de persoane, pe diferite site-uri de socializare, acuzându-l pe Dumnezeu că nu a făcut cutare lucru, cum ar fi trebuit. Până anul acesta, oricare se punea egal cu Dumnezeu, să-l certe consultativ şi să-i dea o lecţie cum trebuie administrate lucrurile. Acum, după atâta mândrie, când mulţi au strigat împotriva Bisericii, am asistat la zeci de mii de oameni care au murit în spitale.

„Vrem spitale şi nu Biserici" sau „Vrem spitale şi nu catedrale" s-a strigat în stradă, la televiziunile mari, cât şi individual, pe internet. Deşi Mitropolia de Bergamo nu a primit niciodată suport financiar de la Stat, nici salarii şi nici vreo altă formă de susţinere, ne-am autoguvernat, împreună cu dumneavoastră, care ne-aţi fost alături în toate momentele de cumpănă prin care am trecut, şi cu toate că

suntem de sine stătători financiar şi administrativ, nu ne-am permis să criticăm alte culte sau Biserici, pentru susţinerea lor de la Guvern. Dar, din toată omenirea, nu noi am fost printre cei ce au strigat, ci ateii, conduşi de alţii, mai mult sau mai puţin conştienţi că Dumnezeu, cu sau fără Biserici deschise, rânduieşte toate cele bune şi de folos creştinilor Săi. Lucrurile vor reveni la normal în curând.

Bisericile de toate confesiunile, creştine sau necreştine, din întreaga lume, sunt închise; Icoanele care odinioară făceau minuni la comandă, au rămas fără efecte; procesiunile cu Moaşte nu au scăzut nici măcar cu 1% numărul celor infestaţi, ci dimpotrivă, acesta a crescut alarmant. Acum toată omenirea vrea să se roage, vrea să vină la Înviere, să ia Lumină; dar, nu se mai poate. De ce nu gândeam tot aşa, în urmă cu câţiva ani? De ce aşteptăm să se răsucească pământul şi să cadă capete, pentru a înţelege care este limita putinţelor noastre? L-am dat deoparte în primul rând pe Dumnezeu, înlocuindu-l cu minuni şi dorinţe; dar, ce şi-a dorit El, ce ne-a cerut în umila Sa şi deloc pretenţioasa Evanghelie, am împlinit vreunul? De cerut, oricare ştie să ceară; însă, când i se cere, este cu totul alt om, de nerecunoscut.

Iubiţi credinciosi si credincioase!

Până să ne trezim din iluzia că ne descurcăm singuri, cu tehnologia, cu progresele ştiinţifice, cu tot ce ne înconjoară în acest moment, am ucis cu ştiinţă, fiecare dintre noi, mii de oameni, prin incapacitatea de a lua măsuri. Toţi tind să arunce vinovăţia pe spatele Preşedintelui Ţării respective, pe Ministrul Sănătăţii, sau pe alte persoane de la conducerea Statului. Oamenii aceştia de unde au apărut? Din popor! Iar dacă poporul este mândru, incompetent şi caută doar interesele sale, aceşti oameni nu tot din popor au ajuns la cârmă? Categoric. Unii ar spune că nu sunt axaţi doar pe interese personale; iar dacă ne uităm mai bine, un scurt proces al conştiinţei ne va dovedi că nu diferim cu nimic faţă de cei de „sus”.

Ne-am lăsat pământul Ţării să fie vândut, sau noi, oamenii, l-am vândut străinilor, pe motiv că aveam nevoie de bani? Şi dacă eram la limita existenţei, de ce nu am fost conştienţi că se poate să fie şi mai rău? Deci, nu este vina Statului, ci a omului. Aici constatăm două interese, nu numai unul singur: dorinţa de a trăi mult mai bine o perioadă de timp şi al doilea, iubirea comodităţii. Acum, când omenirea se confruntă cu cea mai grea Pandemie din ultimul secol, lucrurile de dinainte nu vor mai continua, ci totul are să se schimbe, chiar dacă va trece criza actuală.

Omenirea are să se schimbe la 180 de grade din cauza pierderilor de vieţi omeneşti, nu neapărat pe plan economic, ci emoţional. Pierderea cuiva drag te marchează pentru multă vreme. Pe de cealaltă parte, economic vorbind, Statele chiar nu au avut nimic de câştigat, pentru că au murit atât de mulţi vârstnici dependenţi de o pensie. Sunt convins că după toată această problemă, orice persoană din politică, ce se ridica cu nemulţumiri faţă de pensionarii neproductivi, şi-ar fi dorit să le plătească pensia până la adânci bătrâneţi, în loc ca Ţările lumii să piardă miliarde de euro şi economia să fie într-o criză mai mare decât cea medicală.

Libertatea de peste 30 de ani ne-am consumat-o în indiferenţă, departe de Dumnezeu, departe de noi înşine, cunoscând tot ce se întâmplă în jur, neştiind de unde venim noi şi încotro ne îndreptăm. Mântuitorul chiar ne spusese în Sfânta Evanghelie: *„Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge”* (Ev. Ioan, cap. 12, vers. 35). Dar, noi ne-am pierdut atâţia ani din viaţă, alergând după anumite lucruri, mereu fiind nemulţumiţi. Acum, făclia pe care o mai aveam, a ajuns la final. Abia mai pâlpâie; însă, ne ambiţionăm să-l certăm pe Dumnezeu, de ce nu face El ceva, câtă vreme noi n-am vrut să facem absolut nimic din ce zice El.

Veneam la Biserică în timp de libertate, plictisindu-ne de slujbă, de preot, de spovedanie, trăind liberi ca păsările cerului, sau cel puţin crezând asta. Acum vedem păsările că zboară libere, iar noi stăm izolaţi în case, pentru a nu lua virusul sau amenda. Acum am vrea să venim la Biserică, am vrea să-l căutăm pe Hristos, să ascultăm slujba, să-i spunem ce ne doare; dar, nu se mai poate.

Îl socotisem pe Dumnezeu un dator-vândut la noi, obligat să ne facă toate mofturile. Acum nu-l mai căutăm cu acest scop, ci ne dorim să mergem la slujbă, să ascultăm şi noi cântările, să ni se tâlcuiască Sfânta Evanghelie şi să mai auzim câte o pildă din istoria frumoasă a creştinismului. Parcă, pentru unii dintre noi, acum începe să se trezească conştiinţa; dar, poate este prea târziu pentru câţiva.

Am criticat secole în şir persoanele care l-au răstignit pe Hristos, deşi El nu făcuse nimic rău, nimănui, ci dimpotrivă. Vedem nedreptatea, cum zice şi Sfânta Evanghelie: *„Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică”* (Ev. Ioan, cap. 3, vers. 16). S-a dat pe Sine pentru fiecare dintre noi; a fost răstignit o singură dată şi tot o singură dată a Înviat pentru totdeauna. Nu ne-am dat seama că, duhovniceşte, l-am răstignit noi de nenumărate ori, prin tot ceea ce am făcut în vreme de pace şi libertate. Acum venim din nou la El, precum fiul risipitor care se întoarce la Părintele său, cerând să-l ierte. Doamne, te-am înlocuit cu multe, dar Tu ne-ai iertat.

Omul nu poate să greşească, cânt poate Dumnezeu să ierte! Ne întoarcem şi noi, ne dăm seama de rezultatul procesului conştiinţei, unde am greşit şi ce am făcut, fie spre răutatea păcatelor, fie spre ignorarea Tatălui Ceresc. Dumnezeu ne primeşte, chiar dacă în acest moment ne dorim să fim în Biserică, dar nu putem.

Biserica, fraţi creştini, nu este doar aici, în Sfântul Locaş unde slujim adeseori Sfânta Liturghie, unde ne regăsim cu Părintele nostru Creator. În aceste momente, Biserica este o comunitate de oameni, chiar fiind depărtaţi fizic, suntem uniţi sufleteşte. Nu avem contact unii cu alţii, dar prin Duhul Sfânt suntem împreună.

Hristos ne spune o învăţătură care se potriveşte acestor vremuri: *„unde sunt doi sau trei, adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor”* (Ev. Matei, cap. 18, vers. 20). Astăzi, sunt permise adunările de până la 3 persoane, confirmând ceea ce învaţă Hristos. Când eram mulţi, ne iroseam timpul slujbei cu distragerea atenţiei spre alte lucruri. Acum am sta parcă mai drepţi, mai atenţi şi cu mai multă înţelepciune decât până nu demult.

Până se va reveni la cursul firesc al lucrurilor şi avem nădejde că Dumnezeu va face această rânduială, după ce ne învăţăm lecţia, Biserica este şi aici, dar şi în casele fiecărui creştin care trăieşte frumos, arătând că nu este singur, ci împreună cu Dumnezeu. Cine se roagă, niciodată nu este singur. Lucrul acesta îl înţeleg cei ce se roagă, nu cei ce citesc despre rugăciunile făcute de alţii.

Hristos ne învaţă un alt lucru frumos, plin de nădejde şi de curaj, zicând: *„La oameni aceasta e cu neputinţă, la Dumnezeu însă toate sunt cu putinţă”* (Ev. Matei, cap. 19, vers. 26). Când medicii nu mai au putere, când rugăciunile nu mai au rezultate, când poliţia nu poate avea pe deplin stăpânire asupra oamenilor, când omenirea, în general, este neputincioasă, doar Dumnezeu mai poate face ceva şi cum a făcut de multe ori, chiar şi atunci când îl lăsam uitării, are să facă şi acum ca lucrurile să revină la cursul de odinioară, chiar dacă toate vor fi altfel.

Iubiţi fraţi creştini!

Îndemnăm pe toţi creştinii Mitropoliei Ortodoxe dupa Calendar patristic de Bergamo si Europa, să fie cu adevărat dovezi ale Învierii Lui Hristos! Înviind El, să înviem şi noi împreună, unii cu alţii, trup şi suflet, învăluiţi în căldura dragostei şi în lumina înţelepciunii! Am ajuns vremurile când creştinismul s-a întors la felul în care a fost practicat la începuturi, pe timpul marilor prigoane, cum zice Sfântul Apostol Pavel: *„Vă îmbrăţişează mult, în Domnul, Acvila şi Priscila, împreună cu Biserica din casa lor”* (Epistola Întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, cap. 16, vers. 19). Astăzi, ne întoarcem în timp şi dăm dovadă, fiecare, că locuinţa noastră poate să fie o Biserică a Duhului Sfânt, o casă creştinească, în care a venit lumina învăţăturii Lui Hristos şi luminarea faptelor bune, a păcii şi a curăţiei sufleteşti. Omul poate fi oprit să vină la Biserică; însă, Biserica nu poate să fie scoasă din sufletul omului.

Cu aceeaşi bucurie cu care vă îmbrăţişez an de an, vă întâmpin şi în această zi a Învierii Lui Hristos, cu braţele părinteşti deschise, cu inima plină de dragoste şi cu gândul rugător pentru fiecare dintre dumneavoastră. Împreună, să-l primim cum se cuvine pe Hristos în inimile noastre şi cu luminate fapte şi cuvinte, dar mai ales cu nădejdea că tot răul care se petrece, este doar o lecţie prin care trebuie să trecem, să rostim cu curaj şi fără vreo teamă: HRISTOS A ÎNVIAT! ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

Al vostru rugător şi de tot binele voitor,

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA DI BERGAMO E DELL' EUROPA
MB
C. F. 95215050162

DR.Dr.hc. ONUFRIE POP,
ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA DI BERGAMO E DELL' EUROPA
M B